

at et Produkt som det, her er Tale om, kan taale et Toldtillæg af 1,615,000 Kr., som jo dog væsentlig skulde komme ind fra den almindelige Befolkning. Selv om der er enkelte, der ikke have stort andet at bestille end at ryge Cigarer, kunne de dog ikke overkomme at ryge dem alle sammen, end ikke blot alle de fine Cigarer. Det bliver jo først et Skatteobjekt — og mærk Dem det, mine Herrer, det gælder om alle fiskale Toldsatser, alle Toldsatser paa Forbrugsartikler —, det faar først nogen Virkning, naar den almindelige Befolkning kan gøre det til sit Nydelsesmiddel eller Forbrugsartikel.

Det var i alt en 7,620,000 Kr., som vi ville foreslaa som yderligere Nedgang til det, som den højtærede Minister har foreslaaet, nemlig de 8,5 Mill. Kr. Som De høre, regner jeg ikke med den foreslaaede Spiritusbeskatning. Selve Ideen til den er importeret fra Tyskland, og jeg vil haabe, at denne Ide aldrig faar Kød og Blod og bliver til Virkelighed. Men i alt vil den Nedsættelse, som vi tænke paa at foreslaa, med den, den højtærede Minister foreslaar, andrage 16,1 Mill. Kr. Jeg skal senere komme ind paa det. Vi kunne, som sagt, ikke indse Rigtigheden af at bibeholde disse høje Toldskatter og ville ved enhver Lejlighed og med alle de Midler, der staa til Raadighed, modarbejde dem. Jeg kan heller ikke forstaa, hvorfor selve Toldlovsforslaget er saa mat affattet paa Finanstoldens Omraade. Det kunde maaske være, at det er af Hensyn til Landstinget. Men er det rigtigt at tage det Hensyn? Landstinget har jo hidtil staaet som Bolværket mod alle Toldlempelser og Toldlettelser, Landstinget har staaet som ivrig Forsvarer af den indirekte Beskatning, og det skinner igennem adskillige Udtalelser under Landstingets Forhandlinger, at det gaar ud fra, at den store almindelige Befolkning i og for sig er lige glad, hvad enten den betaler lidt eller meget i Told, naar den kun ikke mærker, at Tolden afkræves den. Vi kende jo det Ræsonnement fra andre Sider og kunne kun beklage, at det kan fremkomme, idet det jo bør være enhver Lovgivningsfaktors Opgave — altsaa ogsaa dens, jeg nylig nævnte — at gøre Befolkningen saa klartseende som muligt og ikke mindst paa Skatteforhold. Men nu tror jeg ogsaa, at man tager fejl, hvis man tror, at Befolkningen er ligeglad. Der er ingen Tvivl om, at der blandt Arbejderne — jeg kender jo bedst Byarbejderne — og iblandt de ubemidlede i det hele taget breder sig et stærkere og stærkere Had til de uretfær-

dige Toldskatter, vi have, og det ikke blot til Finanstolden, men ogsaa til Beskyttelsestoldsatserne — ganske naturligt. At dette Had breder sig til de sidstnævnte Toldsatser har ikke mindst sin Grund i, at forskellige beskyttede Industrier have været, om jeg saa maa sige, mest karrige med at yde Arbejderne noget Vederlæg, noget i Løn som Ækvalent for deres Arbejde, af den Beskyttelse, som tilflød de betræffende Industrier. Jeg tænker her ikke mindst paa Tekstilfabrikanterne, der for et Aars Tid siden toge imod en Strejke og lige overfor de meget slet lønnede Vævere og Væversker holdt den gaaende i cirka et halvt Aar. Denne Industri mener jeg burde have ræsonneret saaledes, at den i Virkeligheden i mange Aar havde levet under en ret god Toldbeskyttelse; den burde have kunnet ræsonnerer sundt og fornuftigt; men Indehaverne gik for meget op i det Begreb, jeg nævnede før, og som blev fremstillet i dette Skuespil, jeg omtalte: „Forretning er Forretning“, at den, der ragede mest til sig, var den klogeste. Det kunde jo være, at det ved Behandlingen af Toldspørgsmaalet viste sig, at de Folk have regnet galt. Et andet Tilfælde, jeg kunde nævne fra Industrien, er Piano-fortefabrikanternes Lockout. Den Maade, hvorpaa man mange Gange optræder fra den Side, der altid raaber paa det nationale Arbejde, og altid raaber paa Støtte til det nationale Arbejde, kan ofte være anstødelig, men endnu mere anstødeligt bliver det, naar en Industri som den, jeg ny nævnede, der ogsaa har nogen Beskyttelse, under en Kamp med Arbejderne, hvor de og ikke Arbejderne ere de angribende, hvor Arbejderne blive smidte ud, udelukkede, naar saa, siger jeg, Fabrikantterne, disse Helte for det nationale Arbejde, vende det døve Øre til og indforskrive over Grænsen saa mange Instrumenter, som de kunne faa, og som de have Brug for. Det skulde ikke have undret mig, om der havde foreligget et Andragende fra de betræffende Piano-fortefabrikanter, gaaende ud paa Eftergivelse af den Told, som de havde maattet betale for Indførslen af de færdige Instrumenter, saa vidt kunde de saamænd godt have gaaet. Den Slags Tilfælde skal absolut ikke gøre Arbejderne til varme Venner af Beskyttelsestolden.

Jeg vil saa omtale nogle af de Nedsættelser paa Raastoffer og Hjelpestoffer, der ere foreslaaede. Foruden Frigørelse af Tolden paa Kul, der andrager 2,045,000